

Тридневното обсъждане на "Тютюн" стана в салона на СБП на пл. "Славейков". Заседанията бяха злостни. Димов стоеше в салона сред присъстващите. Аз, мъжът ми и Нели реогрирахме бурно. Той седеше пред нас. Държа се много спокойно. От време на време ни даваше знаци да бъдем спокойни. След заседанието дойдоха с Нели у нас. Димов каза тогава, че всеки има право да критикува. Беше облечен с винтяжно или дочено облекло, каквото по това време носеше и мъжът ми. Те харесваха тези си дрехи, защото лесно се перяха и гладеха, пък тогава нямаше и други платове.

Когато ставаше дума да се преработи "Тютюн" той казваше, че може да създаде нов персонаж, но няма да измени това, което е написал.

Струва ми се, че "Тютюн" Димов довърши след като се завърна от Пловдив.

При Нели Димов е работил малко над "Тютюн". Там беше тясно. Идетето също ще да е пречело на работата му. Обстановката беше много скромна.

Когато ставаше въпрос за маниера му на работа над "Тютюн" казваше, че най-напред си подготвя бележки, събира материали и чак тогава започва работа над романа.

Ставало е въпрос, че в Солун Яне Сандански е отсядал в къщата, където са живили майка ми и баща ми, че Сандански бил влюбен в леля ми и пр. По този повод той ме беше помолил някъде към края на 50-те години да му напиша в една тетрадка всичко, което знам. Разказвала съм му по негово искане как е изглеждала леля ми. Имаше намерение да пише биографичен роман за Сандански.

Към майка си Димов беше много привързан. Имах впечатление, че я ревнуваше. Когато тя почина му беше много мъчно.

"Поручик Бенц" не смяташе за сполучливо произведение. Казваше, че трябва да бъдем снизходителни, като имаме предвид кога е създавано.